

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **T. B. H.,** zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 2. 2018, č. j. 22 A 126/2016 - 22,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 2. 2018, č. j. 22 A 126/2016 - 22, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 18. 8. 2016, č. j. MV-101333-4/SO-2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Příkop 834/8, Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 8. 2016, č. j. MV-101333-4/SO-2016, zamítla odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 4. 2016, č. j. OAM-24622-43/TP-2012, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o znění některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); sňatek stěžovatele s K. A. B.

(polskou státní příslušnicí) uzavřený dne 25. 4. 2014 považoval správní orgán I. stupně za účelový; stěžovatel měl jeho uzavřením obcházet zákon s cílem získat povolení k trvalému pobytu [§ 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců].
[2] Stěžovatel proti rozhodnutí žalované brojil žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[3] Krajský soud konstatoval, že prokazování účelovosti manželství je založeno na zjištění okolností provázejících nejen seznámení manželů, svatbu, ale také jejich následný společný život (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013 – 43; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Správní orgány dle krajského soudu dostatečně zjistily, že se stěžovatel s manželkou neshodli v podstatných okolnostech, které se týkaly nejen uzavření jejich manželství, ale také ostatních důležitých věcí, jako jsou společné zájmy, základní informace o druhém partnerovi a jeho rodině atd. Oba manželé navíc shodně potvrdili, že nežijí ve společné domácnosti a vídají se jen zřídka. Krajský soud proto dovodil, že v řízení před správními orgány bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatel uzavřel pouze účelové manželství za účelem získání povolení k trvalému pobytu. K tvrzení stěžovatele, že uzavřením manželství nezískal žádnou výhodu (pouze se na něj vztahuje výluka uvedená v § 65 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) krajský soud dodal, že by jeho žádost v režimu § 68 zákona o pobytu cizinců nemohla být úspěšná, neboť stěžovatel nesplňoval podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 75 odst. 1 ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců. Právě sňatkem s občankou členského státu Evropské unie se ovšem podle názoru krajského soudu stěžovatel mohl podmínce trestní zachovalosti vyhnout.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[4] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítl, že v případě aplikace § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nutné prokázat, že žadatel o trvalý pobyt obchází zákon s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Dle stěžovatele však jeho manželství nebylo uzavřeno za účelem získání povolení k trvalému pobytu; uvedené na výsledek řízení nemá žádný vliv a rozhodnou skutečností pro posouzení jeho žádosti je pouze uplynutí doby pěti let nepřetržitého pobytu na území. Stěžovatel tedy neměl žádný důvod k údajnému obcházení zákona účelovým sňatkem. Získání povolení k trvalému pobytu se uzavřením sňatku stěžovateli pouze zkomplikovalo, protože se již nemůže domáhat povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Nezbyla mu tedy jiná možnost, než podat žádost o pobyt po pěti letech nepřetržitého pobytu na území dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ačkoli ve skutečnosti usiluje o uznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta podle směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „Směrnice“), jež je implementována právě v § 68 zákona o pobytu cizinců.

[6] Stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu, že jeho žádost o trvalý pobyt podle § 68 zákona o pobytu cizinců by nemohla být úspěšná, neboť přestal splňovat

podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nesplnění podmínky trestní zachovalosti je totiž důvodem pro zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za podmínky, že toto rozhodnutí nebude nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nesplnění podmínky trestní zachovalosti by tedy podle názoru stěžovatele bez dalšího neznamenalo, že by jeho žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců nemohla být úspěšná.

[7] Stěžovatel dále uvedl, že z formulace čl. 6 odst. 1 Směrnice je zřejmé, že odsouzení pro trestný čin samo o sobě nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti o přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Ustanovení § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pak v rozporu se Směrnicí, jestliže připouští zamítnutí žádosti o trvalý pobyt pouze z důvodu nesplnění podmínky trestní zachovalosti. S ohledem na Směrnici proto stěžovatel tvrdí, že názor krajského soudu, že žádost stěžovatele o trvalý pobyt by nebyla úspěšná, není správný.

[8] Stěžovatel závěrem konstatoval, že i bez uzavření dotčeného sňatku by zůstal jeho nárok na povolení trvalého pobytu zachován, a to i přes jeho odsouzení za spáchání trestných činů, u kterých se navíc jednalo jen o bagatelní přečiny. Uzavření sňatku pro něj nevytvořilo žádnou výhodu, bez které by trvalý pobyt dle § 68 zákona o pobytu cizinců nemohl získat.

[9] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve překážkou litispendence (překážka probíhajícího řízení) a překážkou rei iudicatae (překážka věci rozhodnuté), ačkoli se jí správní orgány a krajský soud nezabývaly. Zákaz porušení překážky litispendence a rei iudicatae je jednou z negativních podmínek řízení, k níž musí správní orgány a soudy přihlížet jako k jiným podmínkám řízení z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 2 Afs 45/2003 – 118, publ. pod č. 402/2004 Sb.NSS). Nemožnost vést o téže věci řízení současně (litispendence) a znovu rozhodnout o

věci již rozhodnuté (res iudicata) jsou totiž základními principy ovládající všechny procesní předpisy, neboť je jimi zajištěn požadavek právní jistoty účastníků řízení, který vyžaduje, aby od jistého okamžiku byl výsledek řízení (a tedy rozhodování o konkrétní věci) fixován a byl v zásadě nezměnitelný, což souvisí se zásadou ne bis in idem, tedy že o jedné věci se zásadně rozhoduje pouze jednou v jediném řízení, která je vyjádřením principu spravedlivého procesu a materiálního právního státu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, č. j. 5 As 73/2010 – 71, publ. pod č. 2316/2011 Sb. NSS). Zásada dispozitivnosti v řízení o kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) nemůže představovat překážku ústavně zaručených principů a je tedy nerozhodné, ve které fázi řízení stěžovatel tuto námitku uplatní, respektive zda ji vůbec uplatní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9 As 67/2010 – 74).

[15] Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

[16] Podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území.

[17] Vzhledem k tomu, že řízení podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nespadá do negativního výčtu řízení obsaženého v § 168 zákona o pobytu cizinců, na něž nedopadá část druhá a třetí zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), lze na nyní projednávaný případ použít úpravu vymezení negativních podmínek řízení obsažených ve správním řádu.

[18] Podle § 48 odst. 1 správního řádu zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu (překážka litispendence). Jestliže správní orgán dospěje k závěru, že vedení řízení brání překážka litispendence, řízení o žádosti usnesením zastaví [§ 66 odst. 1 písm. e) správního řádu].

[19] Podle § 48 odst. 2 správního řádu platí, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou (překážka rei iudicatae). Pokud správní orgán dospěje k závěru, že vedení řízení brání překážka věci rozhodnuté, řízení zastaví podle § 102 odst. 4 správního řádu, neboť žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení.

[20] Překážka litispendence na základě citovaného ustanovení je tedy dána v případě, že jsou splněny kumulativně dvě podmínky, a to pokud se jedná o správní řízení „v téže věci“ a současně „z téhož důvodu“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 6 Ads 139/2012 – 58). Uvedený princip brání tomu, aby o téže věci bylo vedeno několik řízení současně. Z judikatury zdejšího soudu pak vyplývá, že zahájení nového řízení v téže věci brání nejen řízení zahájené dříve u jiného správního orgánu, ale i řízení zahájené dříve u téhož správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 4 As 16/2013 - 36, publ. pod č. 2905/2013 Sb.NSS).

[21] Zásadu rei iudicatae lze pak charakterizovat jako „*negativní podmínku řízení, spočívající v tom, že jakmile bylo o totožné věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být tatáž věc v rozsahu závaznosti výroku rozhodnutí projednávána znovu; totožnost věci je dána stejným předmětem řízení a stejnými účastníky*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, č. j. 5 As 73/2010 – 71, publ. pod č. 2316/2011 Sb. NSS).

[22] V případě překážek litispendence a rei iudicatae se pak nejedná o natolik zásadní vady, které by způsobovaly nicotnost správních rozhodnutí, a k nimž by soud musel přihlížet z úřední povinnosti dle § 76 odst. 2 s. ř. s, ale jedná se o vady řízení před správními orgány s vlivem na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2016, č. j. 41 A 1/2016 - 44, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008, č. j. 7 Afs 68/2007 – 82, ze dne 15. 9. 2005, č. j. 5 Afs 223/2004 – 89, publ. pod č. Sb. NSS 1411/2007 Sb. NSS, nález Ústavního soudu ze dne 4. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 86/99; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz)

[23] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 8. 11. 2012 žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců, která byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 18. 1. 2013, č. j. OAM-24622-11/TP-2012, zamítnuta z důvodu, že žadatel nesplnil podmínku trestní zachovalosti [§ 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal stěžovatel odvolání. Stěžovatel před rozhodnutím o tomto odvolání uzavřel dne 25. 4. 2014 sňatek s polskou státní příslušnicí. Žalovaná poté citované rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím ze dne 19. 6. 2014, č. j. MV-27600-5/SO-2013, zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání z důvodu, že stěžovatel se stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a je proto nutné stěžovatele vyzvat, aby upřesnil, o jaký pobytový titul žádá. Řízení o žádosti stěžovatele ze dne 8. 11. 2012 o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců bylo následně ze strany správního orgánu I. stupně dne 19. 10. 2014 překvalifikováno na řízení o žádosti o trvalý pobyt podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně poté rozhodnutím ze dne 26. 6. 2015, č. j. OAM-24622-35/TP-2012, žádost stěžovatele zamítl dle § 87k odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. K odvolání stěžovatele žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 11. 2015, č. j. MV-111062-3/SO-2015, rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a vrátila mu věc zpět k novému projednání, neboť stěžovatel v průběhu správního řízení o překvalifikování žádosti podané podle § 68 zákona o pobytu cizinců sám nepožádal. Z procesního hlediska tedy dle žalované nedošlo ke změně obsahu stěžovatelovy žádosti a správní orgán I. stupně nebyl oprávněn sám si stěžovatelovu žádost překvalifikovat a následně o takto překvalifikované žádosti rozhodovat. Správní orgán I. stupně proto stěžovatele výzvou ze dne 3. 3. 2016 vyzval k upřesnění, o jaký pobytový titul žádá. Stěžovatel sdělením ze dne 17. 3. 2016 upřesnil, že žádá, aby jeho žádost byla posuzována podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Překvalifikovaná žádost stěžovatele byla zamítnuta rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 17. 4. 2016, č. j. OAM-24622-43/TP-2012; odvolání stěžovatele zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila žalovaná nyní napadeným rozhodnutím.

[24] Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Azs 331/2017 zjistil, že stěžovatel podal (samostatně) žádost o povolení

k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců také dne 20. 8. 2014. O této žádosti rozhodlo Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 11. 11. 2014, č. j. OAM-15121-16/TP-2014, tak, že žádost stěžovatele zamítlo dle § 87k odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. K odvolání stěžovatele Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 25. 6. 2015, č. j. MV-19543-9/SO-2015, rozhodnutí Ministerstva vnitra změnila tak, že žádost stěžovatele byla zamítnuta toliko dle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců podal stěžovatel žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 9. 2017, č. j. 22 A 78/2015 – 22, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, sp. zn. 6 Azs 331/2017.

[25] Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud ověřil časovou souslednost řízení o žádosti stěžovatele ze dne 8. 11. 2012 o trvalý pobyt podle § 68 zákona o pobytu cizinců, která byla správním orgánem I. stupně dne 19. 10. 2014 a později také stěžovatelem dne 17. 3. 2016 překvalifikována na žádost o trvalý pobyt podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (nyní posuzovaná věc), a řízení o žádosti stěžovatele ze dne 20. 8. 2014 o povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že v nyní projednávané věci k překvalifikaci žádosti stěžovatele na řízení o žádosti podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců došlo až 17. 3. 2016, bránila vedení tohoto řízení překážka litispendence, neboť žádost stěžovatele o trvalý pobyt podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, která je předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 6 Azs 331/2017 a která se týká stejného účastníka řízení a stejného předmětu řízení, byla podána již dne 20. 8. 2014. Dalšímu vedení tohoto řízení následně bránila také překážka věci rozhodnuté, neboť ve věci stěžovatelovy žádosti o trvalý pobyt podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ze dne 20. 8. 2014 bylo Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnuto již dne 25. 6. 2015, tedy ještě dříve, než bylo rozhodnuto správním orgánem I. stupně v nyní projednávané věci (tj. dne 17. 4. 2016).

[26] V dalším správním řízení tak bude na žalované, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a řízení o této věci podle § 102 odst. 4 správního řádu zastavila, a to z důvodu existence překážky věci rozhodnuté.

[27] S ohledem na uvedené se zdejší soud již nezabýval dalšímu věcnými námitkami stěžovatele obsaženými v kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud tedy na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu.

[29] S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před krajským soudem důvody pro to, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno, nevrátil Nejvyšší správní soud věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného zdejším soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaného pochybení nemohl vady

napadeného rozhodnutí žalované nikterak zhojit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí žalované a věc žalované vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil zdejší soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[30] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalované, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči žalované právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

[31] Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v relevantním znění (dále jen „advokátní tarif“).

[32] Náklady stěžovatele za řízení o žalobě před krajským soudem tak spočívají v částce odpovídající odměně advokáta za zastupování ve výši 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], a dále paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho právní zastoupení v řízení před krajským soudem činí částku ve výši 6800 Kč zvýšenou, vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem DPH, o částku 1428 Kč na DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8228 Kč.

[33] Dále stěžovateli přísluší vůči žalované náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, které spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a dále paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho právní zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem činí částku ve výši 3400 Kč zvýšenou, vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem DPH, o částku 714 Kč na DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4114 Kč.

[34] Za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem tedy přísluší stěžovateli vůči žalované náhrada nákladů řízení v celkové výši 12 342 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. července 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu